

Arrest

nr. 284 315 van 6 februari 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. S. MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 oktober 2022 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. MIR-BAZ en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Azeri afkomstig uit Astara en bent u Iraans staatsburger. Op 4 maart 2021 verzocht u voor het eerst om internationale bescherming in België. U verklaarde uit een diepgelovige familie te komen. Uw vader is verantwoordelijke van een moskee. U werd voortdurend gecontroleerd door uw ouders en u had geen vrijheid. U wilde graag studeren, het liefst een grafische

richting, maar dat werd u door uw ouders verboden. Meestal zat u thuis bij uw moeder of ging u mee naar islamitische vrouwenbijeenkomsten die uw moeder organiseerde. Een achttal jaar voor uw vertrek uit Iran kon u uw moeder zo ver krijgen dat u zich mocht inschrijven in een sportclub voor vrouwen. Enkele maanden nadat u voor het eerst naar de club ging maakte u kennis met Me. (...), de zoon van de uitbaatster A. (...), en jullie begonnen een relatie. Omdat de familie van Me. (...) allerm minst religieus was en uw ouders niet akkoord zouden gaan met de relatie, moest uw relatie met Me. (...) geheim blijven. Zo'n vijf jaar voor uw vertrek uit Iran werd u zwanger. Het kind houden was geen optie en u onderging een abortus in het appartement boven de sportclub. Een jaar voor uw vertrek leerde u in de sportclub M. (...), een christelijk meisje, kennen. De manier waarop ze in het leven stond sprak u aan en jullie raakten bevriend. M. (...) vertelde u over het christendom, u raakte geïnteresseerd en op een bepaald moment stelde ze u voor om samen naar haar kerk te gaan. Stiekem ging u met M. (...) naar een viering en u was meteen gecharmeerd door de sfeer en de goede geur die er hing. Na afloop van de viering zei de pastoor echter dat het beter was dat u als moslima voortaan niet meer kwam. Na de viering nam M. (...) voor u een Bijbel mee die u niet mee durfde te nemen naar huis. Jullie band werd hechter en jullie lazen samen het boek en rookten in de tuin. U maakte ook kennis met de familie van M. (...) en was onder de indruk van de sfeer die er bij hen thuis ging en die in schril contrast stond met hoe het er bij u thuis aan toe ging. Op een bepaald moment durfde u het toch aan om de Bijbel naar huis mee te nemen maar uw moeder ontdekte het boek waarop ze het verscheurde en u enkele maanden huisarrest kreeg. U beschouwde zichzelf sindsdien als christen omdat de Bijbelse voorspelling dat u door uw geloof problemen zou krijgen realiteit werd. Nadien kreeg u uw moeder zo ver dat u terug naar de sportclub mocht gaan maar u werd voortaan gebracht door uw broer P. (...). Uw ouders ondernamen gedurende jaren verschillende pogingen om u uit te huwelijken maar u wist er telkens aan te ontsnappen door u te snijden of pillen te nemen. Toen u na de periode van huisarrest terug naar de sportclub ging, vertelde uw moeder u dat er een geknipte huwelijkskandidaat was gevonden. Toen de familie van uw aanstaande op bezoek kwam moest u thee brengen. U slikte pillen waardoor u aan een huwelijk wist te ontsnappen. Uw ouders vonden dat u hen te schande maakte en ze waren razend. Ongeveer een maand voor uw vertrek moest u opnieuw huwen, dit keer met een zekere Ab. (...), een mollah. Dit keer werd u door uw familie nauwlettend in het oog gehouden waardoor u geen pillen kon slikken. Er werd u opgedragen om een gynaecologisch onderzoek te ondergaan om uw maagdelijkheid te attesteren. U onderging ook effectief dit onderzoek, maar meteen erna zette u het op een lopen. U was immers geen maagd meer en vreesde om die reden problemen. U vluchtte naar de sportclub. Uw toenmalige vriend Me. (...) hielp u te vluchten naar Teheran. In Teheran werd Me. (...) echter gecontroleerd door de politie en omdat u uw identiteitskaart niet op zak had, werd u meegenomen naar het politiekantoor. De politie belde naar uw vader die u samen met uw broer P. (...) kwam ophalen in het kantoor. U werd uitgescholden en uw broer sloeg u in het gezicht. Eenmaal thuis werd u opgesloten in de kelder en door uw vader met een riem geslagen. Na twee weken opsluiting wist u, toen uw familie afwezig was, te ontsnappen. U nam uw shenasnameh en wat geld en juwelen mee en vluchtte dit keer naar M. (...). De moeder van M. (...) nam contact op met A. (...) waarna Me. (...) u naar Ardebil voerde en u de bus nam naar Tabriz. In Tabriz nam u contact op met iemand die u zou helpen Iran te verlaten. In azar 1398 (Perzische kalender, november-december 2019 in de Gregoriaanse kalender) verliet u Iran. Via Turkije reisde u naar Griekenland waar u tegengehouden werd door de grenspolitie. U belandde in een opvangcentrum. Vanuit het opvangcentrum werd u verondersteld om naar Athene te gaan om zich aan te melden bij de politie. Omdat uw medereizigers vertelden dat jullie niet naar de politie mochten omdat er dan vingerafdrukken zouden genomen worden en omdat u niet van plan was om in Griekenland te blijven meldde u zich niet aan. In Griekenland bezocht u een kerk en sprak u met een priester. Door de coronacrisis bleef u uiteindelijk achttien maanden vast zitten in Griekenland waarna u met een Griekse identiteitskaart en een Grieks paspoort naar België reisde waar u in maart 2021 aankwam. Op 4 maart 2021 verzocht u in België om internationale bescherming. U verklaarde te vrezen dat u in Iran in de gevangenis zou opgesloten worden en dat u zweepslagen zou krijgen omdat u geen maagd meer bent. U vreesde ook problemen omdat u illegaal het land had verlaten. In België volgde u enkele online-vieringen van de Iraanse kerk van Brussel. U heeft een relatie met D. M. J. (...) (O.V. (...)). Op 17 december 2021 nam het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing omdat er geen enkel geloof kon gehecht worden aan uw asielrelaas. Immers, u maakte onder meer uw voor uw conservatieve familie verborgen gehouden relatie met Me. (...) niet aannemelijk, er kon geen enkel geloof worden gehecht aan de door uw conservatieve ouders ondernomen uithuwelijkingspogingen en er kon evenmin geloof worden gehecht aan uw bekering. Aangezien er geen enkel geloof kon worden gehecht aan uw bekering, bleek uit niets dat u zich bij een eventuele terugkeer naar Iran zou manifesteren als christen of dat u als dusdanig zou gezien worden door uw omgeving. Er werd tot slot gewezen op de beschikbare informatie waaruit bleek dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming, noch veel aandacht hebben voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet hebben. Op 2 juni 2022 werd deze weigeringsbeslissing integraal door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 11 juli 2022 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde dat u niet kan terugkeren naar Iran om de redenen die u eerder heeft aangehaald, met name dat u weggelopen bent van uw extremistische familie, die met de autoriteiten samenwerkt. U kan dit bewijzen met documenten, die u recent via een familielid van uw partner heeft verkregen. U heeft bovendien illegaal Iran verlaten. U onderstreepte tot slot uw inspanningen om u in België te integreren. U verklaarde bij terugkeer voor uw leven te vrezen. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u verschillende Belgische documenten neer ter staving van uw integratie, inburgering en activiteiten in België. U legde tevens een politierapport d.d. 5/8/1398 (27 oktober 2019) neer in verband met uw in het kader van uw eerste verzoek beschreven arrestatie en een attest waarin de bewoners uit uw district van herkomst uw vlucht uit Iran bevestigen.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst moet worden beklemtoond dat het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste verzoek onder meer oordeelde dat u uw voor uw conservatieve familie verborgen gehouden relatie met Me. (...) niet aannemelijk gemaakt had, dat er geen enkel geloof kon worden gehecht aan de door uw conservatieve ouders ondernomen uithuwelijkingsspogingen en dat er evenmin geloof kon worden gehecht aan uw bekering. Aangezien er geen enkel geloof kon worden gehecht aan uw bekering bleek uit niets dat u zich bij een eventuele terugkeer naar Iran zou manifesteren als christen of dat u als dusdanig zou gezien worden door uw omgeving. Er werd tot slot gewezen op de beschikbare informatie waaruit bleek dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming, noch veel aandacht hebben voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet hebben. Op 2 juni 2022 werd deze weigeringsbeslissing integraal door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. In onderhavig geval moet echter vastgesteld worden dat een dergelijk element in uw dossier niet voorhanden is.

Aangaande uw verklaringen waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op de asielmotieven die u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, met name dat u bent weggelopen voor uw extremistische familie, dat u hen nog steeds vreest en dat u in Iran korte tijd voor uw vertrek (in het kader van een door uw ouders ondernomen uithuwelijkingsspoging) werd gearresteerd – in dit verband legde u een attest van de politie van Astara neer waaruit zou moeten blijken dat u gearresteerd werd en een attest waarin bewoners van uw district uw vlucht bevestigen – dient vastgesteld te worden dat dit volledig in het verlengde ligt van een asielrelaas waaraan geen enkel geloof kon worden gehecht. Dergelijke aanvullingen op een ongeloofwaardig asielrelaas kunnen dan ook geen aanleiding geven tot een nieuwe beoordeling van uw asielrelaas. Betreffende de door u neergelegde documenten in dit verband kan nog opgemerkt worden dat, om bewijskrachtig te zijn, documenten dienen te kaderen in een geloofwaardig en coherent relaas, hetgeen hier geenszins het geval was. Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat er in Iran een markt is voor het aanbieden en verkrijgen van valse (juridische) documenten. Wat de petitie betreft, kan hieraan nog toegevoegd worden dat het opmerkelijk is dat, hoewel u verklaarde dat u aan het document kon geraken via een oom van uw vriend die kolonel is in het leger (Verklaring volgend verzoek, vraag 19), het document – dat overigens niets vermeldt over de aard van uw problemen en slechts vermeldt dat u gevlucht bent –, opgemaakt werd op verzoek van uw tante.

Wat uw beweerde illegaal vertrek uit Iran betreft werd reeds in het kader van uw eerste verzoek opgemerkt dat, gelet op de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie waaruit bleek dat men voor het verlaten van het land zonder (geldig of persoonlijk) paspoort in de praktijk enkel een boete krijgt, uit uw beweerde illegaal vertrek geen nood aan internationale bescherming kon worden afgeleid. U bracht in het kader van uw tweede verzoek in dit verband geen nieuwe elementen aan die deze beoordeling kunnen wijzigen.

Hieraan kan nog worden toegevoegd dat het feit dat u in België uw best doet om zich te integreren, dat u werkt, de taal leert en een huis huurt, hetgeen u wenst te staven met documenten (Verklaring volgend verzoek, vraag 17), motieven zijn die op zich helemaal niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen enkel en alleen op grond van de vaststelling van een langdurig verblijf en integratie in België. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is enkel bevoegd uw eventueel risico bij een terugkeer naar uw land van herkomst te beoordelen.

De informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt wordt toegevoegd aan het administratieve dossier.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het Commissariaat-generaal over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een derde en laatste middel roept verzoekende partij de schending in van artikel 3 EVRM en van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

De door verzoekende partij aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot de beoordeling of onderhavig verzoek om internationale bescherming nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is

bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij een beroep indient tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2022 waarbij haar volgend verzoek overeenkomstig artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk wordt verklaard omdat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekende partij zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2.2.4. De Raad wijst er vooreerst op dat het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij van 4 maart 2021 door verwerende partij bij beslissing van 16 december 2021 ongeloofwaardig werd bevonden waardoor aan verzoekende partij de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Meer bepaald werd geoordeeld dat zij haar voor haar conservatieve familie verborgen gehouden relatie met Me. niet aannemelijk maakte, dat er geen enkel geloof kon worden gehecht aan de door haar conservatieve ouders ondernomen uithuwelingspogingen en dat er evenmin enige geloof kon worden gehecht aan haar beweerde bekering tot het christendom. Deze beslissing werd integraal bevestigd bij arrest nr. 273 657 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 2 juni 2022, waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State.

Bijgevolg resten er verzoekende partij geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot haar vorig verzoek.

De Raad bemerkt dat eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoekende partij betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekende partij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Verzoekende partij kan dan ook onderhavig beroep niet gebruiken om een vorm van beroep in te stellen tegen eerdere beslissingen die reeds in beroep werden bevestigd of waartegen binnen de wettelijk voorziene termijn geen beroep werd ingesteld.

2.2.5. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij haar onderhavig verzoek om internationale bescherming steunt op het feit dat zij nog steeds niet naar haar land van herkomst kan terugkeren omwille van de problemen die zij aanhaalde in het kader van haar vorig verzoek.

Zij haalt opnieuw aan dat zij is weggelopen van haar extremistische familie, die met de autoriteiten samenwerkt, en dat zij Iran op illegale wijze verlaten heeft (administratief dossier, stuk 6, verklaring volgend verzoek, vraag 20). In verband met haar in het kader van haar eerste verzoek beschreven arrestatie legt zij een politierapport d.d. 5/8/1398 (27 oktober 2019) neer. Ook brengt zij een attest aan waarin de bewoners uit haar district van herkomst haar vlucht uit Iran bevestigen (verklaring volgend verzoek, vraag 19; administratief dossier, stuk 4, map documenten, doc. 2).

Daarnaast onderstreept zij nog haar inspanningen om zich in België te integreren, waaromtrent zij verschillende Belgische documenten neerlegt (verklaring volgend verzoek, vraag 17; map documenten, doc. 1).

2.2.6. De Raad is van oordeel dat verwerende partij in haar beslissing met recht heeft kunnen besluiten dat onderhavige verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Waar verzoekende partij opnieuw duidt op haar problemen in Iran met haar extremistische familie en in dit verband een politierapport inzake haar arrestatie en een attest van de bewoners uit haar district van herkomst neerlegt, meent de Raad dat verwerende partij dienaangaande terecht het volgende overweegt:

“Aangaande uw verklaringen waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op de asielmotieven die u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, met name dat u bent weggelopen voor uw extremistische familie, dat u hen nog steeds vreest en dat u in Iran korte tijd voor uw vertrek (in het kader van een door uw ouders ondernomen uithuwelijkingsspoging) werd gearresteerd – in dit verband legde u een attest van de politie van Astara neer waaruit zou moeten blijken dat u gearresteerd werd en een attest waarin bewoners van uw district uw vlucht bevestigen – dient vastgesteld te worden dat dit volledig in het verlengde ligt van een asielrelaas waaraan geen enkel geloof kon worden gehecht. Dergelijke aanvullingen op een ongeloofwaardig asielrelaas kunnen dan ook geen aanleiding geven tot een nieuwe beoordeling van uw asielrelaas. Betreffende de door u neergelegde documenten in dit verband kan nog opgemerkt worden dat, om bewijskrachtig te zijn, documenten dienen te kaderen in een geloofwaardig en coherent relaas, hetgeen hier geenszins het geval was. Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat er in Iran een markt is voor het aanbieden en verkrijgen van valse (juridische) documenten. Wat de petitie betreft, kan hieraan nog toegevoegd worden dat het opmerkelijk is dat, hoewel u verklaarde dat u aan het document kon geraken via een oom van uw vriend die kolonel is in het leger (Verklaring volgend verzoek, vraag 19), het document – dat overigens niets vermeldt over de aard van uw problemen en slechts vermeldt dat u gevlucht bent –, opgemaakt werd op verzoek van uw tante.”

Inzake het door haar beweerde illegale vertrek uit Iran wordt er voorts door verwerende partij op gewezen dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die een ander licht werpen op de eerdere beoordeling in dit verband tijdens haar eerste verzoek, waar opgemerkt werd dat, gelet op de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie waaruit bleek dat men voor het verlaten van het land zonder (geldig of persoonlijk) paspoort in de praktijk enkel een boete krijgt, uit haar beweerde illegale vertrek geen nood aan internationale bescherming kon worden afgeleid.

Wat betreft nog haar inspanningen om zich in België te integreren, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden het volgende gemotiveerd: *“Hieraan kan nog worden toegevoegd dat het feit dat u in België uw best doet om zich te integreren, dat u werkt, de taal leert en een huis huurt, hetgeen u wenst te staven met documenten (Verklaring volgend verzoek, vraag 17), motieven zijn die op zich helemaal niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen enkel en alleen op grond van de vaststelling van een langdurig verblijf en integratie in België. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is enkel bevoegd uw eventueel risico bij een terugkeer naar uw land van herkomst te beoordelen.”*

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geen argumenten aanbrengt die voormelde motieven van de bestreden beslissing op afdoende wijze kunnen weerleggen.

2.2.7. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerdere verklaringen, en het op algemene wijze tegenpreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter voormelde bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Waar verzoekende partij opwerpt dat door verwerende partij inzake de bijgebrachte Iraanse documenten louter verwezen wordt naar de corruptie in Iran zonder enig onderzoek van deze documenten, meent de Raad evenwel, in navolging van de commissaris-generaal, dat verschillende vaststellingen de bewijswaarde van deze documenten danig ondergraven. Vooreerst wijst verwerende partij er terecht op dat documenten, om bewijskrachtig te zijn, dienen te kaderen in een geloofwaardig en coherent relaas, *quod non in casu*. Verder moet worden opgemerkt dat de bewijswaarde van dergelijke documenten hoe dan ook bijzonder relatief is, aangezien uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Iran een markt is voor het aanbieden en verkrijgen van valse (juridische) documenten. Wat betreft nog het attest van de bewoners uit haar district, wordt er in de bestreden beslissing nog op geduid dat het opmerkelijk is dat, hoewel verzoekende partij verklaarde dat zij aan het document kon geraken via een oom van haar vriend die kolonel is in het leger, het document opgemaakt werd op verzoek van haar tante, en dat het document overigens niets vermeldt over de aard van haar problemen en slechts vermeldt dat zij gevlucht is. Deze vaststellingen doen verder afbreuk aan de bewijswaarde van dit document. De Raad oordeelt dan ook dat deze stukken niet van aard zijn de door verzoekende partij voorgehouden problemen aan te tonen.

Waar zij stelt dat zij zichzelf niet meer beschouwt als een moslima en dat zulks zware gevolgen kan hebben bij een terugkeer naar Iran aangezien zij afkomstig is uit een zeer religieuze familie, stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet verder komt dan blote beweringen. De Raad onderstreept dat in het kader van haar eerste verzoek werd vastgesteld dat geen geloof kon worden gehecht aan haar bewering Iran te hebben ontvlucht omwille van haar extremistische familie noch aan haar beweerde bekering tot het christendom. Zij het overigens opgemerkt dat verzoekende partij bij haar huidig verzoek verklaart geen religie te hebben (zie verklaring volgend verzoek, vraag 9), waarmee zij het ongeloofwaardig karakter van haar bewering tijdens haar eerste verzoek bekeerd te zijn tot het christendom zelf bevestigt. Zij is dan ook allerminst eenduidig wat betreft haar overtuigingen, waardoor geenszins zonder meer kan worden aangenomen dat zij zichzelf niet meer zou zien als een moslima. Deze niet-gestaafde elementen kunnen dan ook niet beschouwd worden als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partij in aanmerking komt voor internationale bescherming.

Verder benadrukt verzoekende partij opnieuw haar (beweerde) illegaal vertrek uit Iran, doch de Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete nieuwe elementen bijbrengt die een ander licht kunnen werpen op de desbetreffende beoordeling in het kader van haar eerste verzoek, waar vastgesteld werd dat uit haar beweerde illegaal vertrek geen nood aan internationale bescherming kan worden afgeleid.

Inzake haar verwijzing naar algemene informatie omtrent de recente protesten in Iran tegen het regime alsook de algemene situatie aldaar voor vrouwen, duidt de Raad erop dat dergelijke informatie van algemene aard evenmin beschouwd kan worden als een nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat zij in aanmerking komt voor internationale bescherming. Dergelijke informatie van louter algemene aard volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Zulks dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij in gebreke blijft.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt te menen, blijkt voorts uit deze informatie over de recente protesten in Iran evenmin dat de informatie waarnaar bij haar eerste verzoek werd verwezen en op basis waarvan de commissaris-generaal, omtrent de door haar voorgehouden geloofsactiviteiten in Europa, concludeerde dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming, dat zij evenmin veel aandacht hebben voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet, en dat het personen zijn die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden of die geloofwaardige bekeringsactiviteiten hebben ontwikkeld die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen, niet (langer) correct is. Ook het ambtsbericht uit 2013 dat zij aanhaalt is niet van aard de recentere informatie waarop gesteund werd bij de beoordeling van haar eerste verzoek in een ander daglicht te stellen. Zij het overigens bemerkt dat bij haar eerste verzoek er tevens op gewezen werd dat haar religieuze activiteiten in Europa uiterst beperkt waren en dat zij hiervan bovendien geen bewijs bijbracht.

Waar verzoekende partij ten slotte in haar verzoekschrift nog aanvoert in België te hebben deelgenomen aan protesten tegen het Iraanse regime, dient te worden vastgesteld dat zij ook hiervan niet het minste bewijs neerlegt. Deze blote bewering kan derhalve evenmin beschouwd worden als een nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekende partij in aanmerking komt voor internationale bescherming.

2.2.8. Inzake het betoog van verzoekende partij dat verwerende partij heeft nagelaten om te motiveren waarom zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er nog op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen in het kader van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet een volgend verzoek niet dient te onderwerpen aan een inhoudelijk onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Wel dient hij na te gaan of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het onderzoek van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dient dan ook hierop toegespitst te worden. De zorgvuldigheidsplicht legt in hoofdte van de verwerende partij op om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding om zodoende met voldoende kennis van feiten te kunnen oordelen of het aangebracht element een nieuw element is dat in aanmerking komt voor een inhoudelijk onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.9. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad verwerende partij bij waar deze besluit dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.2.10. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 4 en 5). Tevens blijkt dat rekening werd gehouden met de verklaringen die verzoekende partij aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waar zij de kans kreeg om te verduidelijken welke nieuwe elementen zij in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming aanvoert en om aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi (administratief dossier, stuk 6, verklaring volgend verzoek). De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.11. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT